

ŞAHBAZ'IN HARİKULADE YILI 1979

MİNE SÖĞÜT

ROMAN

MİNE SÖĞÜT
ŞAHBAZ'IN
HARİKULADE YILI
1979

Can Çağdaş

Şahbaz'ın Harikulade Yılı 1979, Mine Söğüt

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Yapı Kredi Yayınları, 2007

Can Yayınları'nda 1. basım: Kasım 2022, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Ayşe Merdit / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: Bahadır Baruter

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-5888-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750758881

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

MİNE SÖĞÜT
ŞAHBAZ'IN
HARİKULADE YILI
1979

ROMAN

♥can

Mine Söğüt'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Aşkın Sonu Cinayettir, 2016

Alayına İsyân, 2020

Başkalarının Tanrısı, 2022

Beş Sevim Apartmanı, 2022

Deli Kadın Hikâyeleri, 2022

Gergedan, 2022

Kırmızı Zaman, 2022

MİNE SÖĞÜT, 1968'de İstanbul'da doğdu. 1985'te Kadıköy Kız Lisesi'nden mezun oldu ve aynı yıl İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Latin Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne girdi. Lisans eğitimini 1989'da tamamladı ve aynı bölümde yüksek lisansa devam etti. Gazeteciliğe 1990'da *Güneş* gazetesinde başladı. Daha sonra *Tempo* dergisi ve *Yeni Yüzyıl* gazetesinde çalıştı. *Haberci* adlı televizyon belgeselinin metin yazarlığını yaptı. Çeşitli dergi ve gazetelerde yazı ve röportajları yayımlandı. 2013-2021 yılları arasında *Cumhuriyet* gazetesinde köşe yazarlığı yaptı.

Yapıtları: *Adalet Cimcoz/Bir Yaşamöyküsü Denemesi* (biyografi, 2000), *Beş Sevim Apartmanı* (roman, 2003), *Sevgili Doğan Kardeş* (araştırma, 2003), *Kırmızı Zaman* (roman, 2004), *Aşkın Sonu Cinayettir/Pınar Kür'le Hayat ve Edebiyat* (söyleşi, 2006), *Şahbaz'ın Harikulâde Yılı 1979* (roman, 2007), *Dolapdere/Kürt Kediler Çingene Kelebekler* (deneme, 2009), *Madam Arthur Bey ve Hayatındaki Her Şey* (roman, 2010), *Deli Kadın Hikâyeleri* (öykü, 2011), *Darbeli Kalemler* (derleme, 2011), *Gergedan/Büyük Küfür Kitabı* (öykü, 2019), *Alayına İsyân* (deneme, 2020), *Başkalarının Tanrısı* (roman, 2022).

Biz aslında her şeyi biliyorduk.
Tıpkı göç yolları asırlardır ezberinde olan kuş gibi,
toprağın altından çıkacağı zamanı genlerinde kavrayan
böcek, ağacın dallarına tam zamanında yürüyen su gibi,
ekini hangi mevsimde yeşerteceğini,
hangi mevsimde sarartacağını bilen toprak gibi, açacağı
gün gibi solacağı günü de şaşmayan çiçek gibi...
insan da eskiden kendi zamanına hâkimdi.

Bizi bizden uzaklaştıran...
unutulmuş bir geçmiş...
silinmiş bir hatıra...
parçalanmış bir benlik...
lanetlenmiş bir tarih...

Elleriyle öldürdüğü ikizini kucağında taşıyan
bir deli gibiyiz.
Ne yazık ki,
o cesedi hiçbir zaman gömemeyeceğiz.

Eskiden, çok eskiden, yeryüzündeki hayat tanrılar tarafından salıncak misali sallanırken, kuş uçmaz kervan geçmez bir dağın eteklerinde, başka yerlerdeki hayatlardan bihaber insanların yaşadığı küçük bir köy vardı.

Dağın kasvetli gölgesinde, dışarıdan hiçbir yabancı'nın gelmediği, içeriden kimsenin göçmediği, gözlerden irak, gönüllere sapa, elli haneli bir köy.

Köyde toprak kurak, hayvanlar çelimsiz. Cırcırböceklerinin ötmeye mecali yok, çiçekler tohum saçmaktan çoktan vazgeçmiş. Erkekler göç edemeyecek kadar yorgun, kadınlar doğururken teker teker ölecek kadar güçsüz. Doğan bebekler yaşamaya hevessiz.

Köyden uzakta, uçsuz bucaksız güneşli topraklar diyarında yaşayan ağanın bereketli topraklarında çalışmak için her sabah iki saat yol yürüyen köylüler, aynı yolu akşam oldu mu üç saatte döner, karınları doğru dürüst doymadan, kara bir uykunun kollarında geleceği olmayan bir hayatın düşlerini görmeye dalarlardı. Ve yaşamaktan ziyade ölmeye yatarlardı.

Kadınlar öldükçe, erkekler çöktükçe, bebekler büyümedikçe... köy ıssızlığa doğru giderken... bir gece... Deli Hacer... köy meydanında çırılçıplak soyundu. Elinde bir değnek, kimsenin duymadığı bir müziğin ritminde

çığlıklar atarak dans etmeye başladı. Sessizliğe alışkın köyün ıssız gecesinde böyle bir cümbüş, o zamana kadar ne duyulmuş ne görülmüş.

Bildikleri tüm duaları mırıldanarak evlerinden dışarı fırlayan köylüler gördükleri karşısında donup kaldılar.

Hacer... Deli Hacer... Cinli Hacer... etrafında birbirinin aynı küçük billur cücelerle çırılçıplak dans ediyor ve kimsenin bilmediği bir dilde şarkı söylüyor.

Zebun kimrek atançı

Tartihana burçka formançı

Karanzul vert

Karanzul vert

Hacer... etrafında cüceler... köy meydanında dans ederken... tüm köy halkı yıldızsız gecenin tehditkâr kararlığında Hacer'den fıskıran kızıl ateşin karşısında korkudan titreşip dehşetle olan biteni seyrederken... Hacer'in kardeşi Mustafa eve gitti, kurban keserlerken kullandıkları bıçağı aldı, billur cüceleri yarıp, ya bismillah diye nara atarak kız kardeşinin üzerine çullandı ve onu orada bıçakla parçalayarak öldürdü.

Billur cüceler kayan yıldızlar gibi yok olup gittiler.

Bütün köy bunu gördü.

İşte lanet böyle başladı. Ama bunu anlamaları zaman alacaktı.

Çünkü Hacer'in ölümüyle birlikte, tanrılar sanki bir kurban almışçasına cömertleştiler. Gök yarıldı, yağmur yağmaya başladı. Yer yarıldı, nehirler coştı. Bir aya kalmadı, kıraç topraklar tahıla boğuldu. Her yerden bereket fıskırıyordu. Erkekler güçlendi, kadınların hepsi birden gebe kaldı... Köylüler artık ağanın hizmetinde çalışmaz oldu. Kendi topraklarında kendilerine yetecek kadar bolluk vardı.

Mustafa erenlere karışmıştı. Kardeşini öldürüp köyü lanetten kurtarmıştı. Gece gündüz evinde namaz kılıyor, ona dokunup kutsanmak isteyen insanların hayırdualarını topluyordu.

Ama geceleri kimselere anlatmadığı kâbuslar görüyordu. O zamanlar kimse bilmezdi ikiz kardeşlerin başka kimselerin anlamadığı özel bir dilleri olduğunu... anne karnında birbirleriyle konuşmaya başladıklarını... ömür boyu bu gizli dille anlaştıklarını... Mustafa... Hacer'in ikiz kardeşi Mustafa, kâbuslarda aynı şarkıyı kendisi söylüyordu.

Zebun kimrek atançı
Tartihana burçka formançı
Karanzul vert
Karanzul vert

Beni ağam delirtti
Karnımda onun kötü dölü
Biri beni öldürsün
Biri beni öldürsün

Köylülerin, Hacer'in ölümüyle birlikte lanetlendiklerini, ondan önceki kurak ve tatsız hayatlarının bundan sonraki hayatlarından bin kat daha iyi olduğunu anlamaları ve geçmişleriyle birlikte aslında geleceklerini de yitirdiklerini öğrenmeleri bir yıllarını aldı.

O günden sonra hamile kalan tüm kadınlar ikiz çocuklar doğurdular.

Köy halkı bu tuhaf durumdan ürktü. Kadınlara da çocuklara da korkuyla bakar oldular. Korku hayata hâkim olunca, yağmurlar yeniden kesildi. Toprak bereketini yitirdi. Köyde yaşam eskisinden de beter oldu.

Köyü önce Mustafa terk etti. Sonra diğerleri teker

teker evlerinin kapısına kilit vurup uzak diyarlara göçtüler. Ortak tarihlerini kurak topraklara gömdüler. Unutmaya gittiler.

Kimse bir diğeriyle aynı yolu izlemedi. Birbirlerini kaybettiler... Kaybolmak istediler.

Unutarak kaybolunabilir sandılar.

O yıl doğan ikiz çocuklara gelince... anneleri onları diri diri toprağa gömdü. Hepsi Hacer'in laneti diye bildikleri bebeklerini, bir yaşına gelmeden kendi elleriyle öldürdü.

Sadece iki bebek sağ kaldı onların içinden; iki erkek bebek...

Bu bebekler büyüyecek ve üreyecek. Kulaklarında hep aynı şarkı, geçmişlerinde ve geleceklerinde ortak lanet.

Biliyor musunuz, Tanrı'nın varlığı tartışılabilir ama kaderi inkâr etmeye kimsenin gücü yetmez. Eğer olacakları kendimiz tayin edemiyorsak, her şey isteklerimizden ve hayallerimizden bağımsız, bildiği gibi vuku buluyor... deli nehir gibi kendi asi yolunu izliyor... nihayetinde hiç aklımıza gelmemiş yerlere varabiliyorsa... kader vardır.

Hayatın bizden bu kadar bağımsız ama bizim adımıza ilerleme gücü her zaman korkutur.

Kimi ruhlar mutlak kadere direnmenin asil hevesini kuşanırlar. Ama içine düştükleri adil bir savaş ya da kuralları kesin bir oyun değildir ki. O yüzden onların hüznü yenilgilerini sükûnetle ve üzülecek seyredirim.

Benim kaderi yönlendirdiğime inananlar da yok değil. Evet, belki bazılarının aklına girdiğim doğrudur. Görmediklerini gösterdiğim, istemediklerini istettiğim, akıllarını çeldiğim söylenebilir. Ama onların bana kanması da bir kader sayılmaz mı? Şahbaz'ın varlığı da kaderin akıl almaz bir oyunu olamaz mı?

ŞAHBAZ'IN
HARİKULADE YILI
1979

*Size tuhaf bir hikâye anlatacağım.
Mevsimlerle ilgili; toprakla, zamanla, gece ve gündüzle
ilgili; geçmişle ilgili; biraz da benimle ilgili.
Ben Şahbaz...
Kuşlardan bembeyaz bir doğan, şahların şahı bir insan.*

*Size tuhaf bir hikâye anlatacağım. Bir sürü küçük
hikâyeden oluşan, kocaman tek bir hikâye...
Anlatacağım hikâyenin kahramanları gerçekten yaşa-
dılar.
Belki adları farklıydı; yaşadıkları hayatlar ve geceleri
gördükleri düşler de;
bambaşka acılar çekmiş olabilirler, bambaşka şeylere
sevinmiş belki.
Ama hepsi gerçetti.
Hikâyenin geçtiği şehir de gerçekten vardı, hikâyenin
geçtiği zaman da.
Ben o şehirde, o zamanda, bazen bir şeylerden korkan
küçük bir çocuktum;
bazen her şeyi sezen yetişkin bir dost; bazen de kindar
bir düşman.
Kimilerinin hayatını kurtardım, kimilerini yasaklı yol-
lara soktum; elimden çıktıkları şurupta kâh ağrı kızı, kâh
derman beyazı.*

Şehir o yıl topyekûn cinnet geçiriyordu.

Ama hayat, cinnetten bağımsız, kendi halinde, sanki her şey olağanmış gibi... akıp gidiyordu.

Yaşadığımız hayatın içinde şiddet ve korku vardı. Tuhaftır; hemen yanı başında da umut.

Hayal kurmayı seven insanların zamanıydı.

Sanki evlerin bacalarından yas tütmez, sokaklardaki oluklardan kan akmazmış gibi; o yıl şehirde herkes birbirine, umutla korkunun sarmaş dolaş uyuduğu karanlık dehşetlerle ilgili öyküler anlattı.

Ölüm bir salgın hastalık gibi evlerden evlere bulaştı.

Bugün sorsanız, bazıları o yulla ilgili dehşetengiz şeyler anlatırlar.

Bense... harikulade bir yıldız diyorum;

Şahbaz'ın harikulade yılıydı.

Size anlatacağım hikâyenin kahramanlarını ben birer birer tanıdım. Beni doğrulayacak hiçbir tanığım yok, ama biliyorum, o yıl... onlar... o şehirdeydiler. O yıl onların başına anlatacağım her şey, harfi harfine geldi.

Bugün belki size inanılmaz görünebilir ama... o zamanlar... o şehirde... hayat, tuhaftır, aynen öyleydi... anlatacağım gibi yani.

Ocak

1

1979 yılında Ocak ayı, bir Pazartesi günü başladı, bir Çarşamba günü bitti. Tam otuz bir gün sürdü. Güneş ayın başında sekizi yirmi dört geçe, son günleri sekizi on bir geçe doğdu. Batması ise ayın başında on yedi elli iken, ayın sonunda on sekiz yirmi dörtteydi. Yani o yıl Ocak ayında günler tam kırk üç dakika uzadı.

Ocak, fırtınaların arka arkaya patladığı, gece yarısı oldu mu karanlık gökyüzünde ağaçların yapraksız dallarının zarif ama kızgın kırbaçlar gibi savrulduğu, saldırgan bir aydır. Eğer bir insan olsaydı, onu soğuk ve asabi bilirdi. Ayların isimleri sanki evrenin tarihsiz zamanlarda uydurduğu o kayıp dilin tortularıdır ve harfler sadece o ayı betimlemek için ilahî bir kaderin nefesiyle ta en başta, o ilk zamanlarda, yan yana gelmiştir.

Ocak...

Soğuk, buz gibi bir ay. Birbiri ardına kopan onca fırtına. Güneşsiz, gri, ürpertici günler, bulutlu, kasvetli sabahlar, geceleri uzaklarda ışığı bile soğuk, tir tir titreyen yıldızlar...

Şahbaz her zaman olduğu gibi 1979 yılının Ocak ayında da her sabah güneşle birlikte uyandı.

Bu ayda doğan kızlar ileride güzel, alımlı kadınlar olurlar. Uzun yaşarlar. Duyguludurlar, süse, eğlenceye ve gezmeye düşkündürler. Gençken utangaç olsalar da yaşlandıkça kibir kesilirler. Kocalarını kıskanırlar. Bir de boyları uzundur.

Şahbaz o ay kısa boylu esmer bir kadın tanıdı. Kadın alımlı mıydı? Belki. Eğer üzerinde teninin rengine uygun giysiler olsaydı, saçlarını ensesinde gevşek bir topuz yaparsaydı ve gözlerinin etrafını kahverengi kalemle boyarsaydı alımlı bir kadın olurdu. Ama Şahbaz onu bulduğunda, ölmek üzereydi. Çıplak bedeni kirli bir çaputa sarılmıştı. Gözlerinin etrafı mosmordu. Dudaklarının etrafı da. Dişetleri devamlı kanıyordu. Ve burnundan, kulaklarından iltihaplar akıyordu. Saçları... yıkansa muhtemelen kestaneye rengi olacak saçları... kısacık kesilmişti. Bir berber tarafından değil, sanki bir deli tarafından... düzensiz kırpık kırpık.

Ocak ayında doğan erkekler ileride doğruyu seven adamlar olurlar. İstediklerini alabilmek için her türlü fedakârlığı yaparlar. Disiplinlidirler. Onların da boyları uzun olur.

Şahbaz'ın boyu kısacıktı. Bir cüce kadar kısa. Geleceği sezebilen bir cüce... istediği renklere boyayabildiği hayatlar hakkında dilediğince yalan söyleyebilen, olmuşları, olacakları aklına estiği gibi söze döken, anlattıklarına inananın aklını başından almayı pek iyi bilen bir laf cambazı.

Yersiz zamansız bahar sıcaklarının ardından yoğun lodos fırtınalarıyla şehri doluya ve sele kurban veren 1979 yılının Ocak ayında, Şahbaz bahçesinde uzun zamanlar geçirdi. Arka odadaki dar uzun kapıdan çıkılan ve Tanrı'nın başışı konumuyla cimri güneşi gafil avlayan küçücük avlunun zemini topraktı. Sanki koca bir araziye beller gibi belledi o küçücük toprağı. Günlerce. Altüst

etti. Bekledi. Yine altüst etti. Yine bekledi. Ta ki toprağın gebeliğe hazır olduğundan emin oluncaya dek. Her belmeden sonra üste çıkan çürük otları, kökleri ve çerçöpü ayıkladı. Böceklerle, tek tük solucanlara ve ilk kez gördüğü uyku sersemi haşarata hiç dokunmadı. Toprağın bellendiğinden ve biraz da dinlendiğinden emin olduktan sonra çapanın geniş yanıyla on beşer santim aralıklı, yirmişer santim derinliğinde çukurlar açtı. Bahar çiçeklerinin soğanlarını bu çukurların içine uykuda bir bebeği beşiğine yerleştirir gibi... koydu.

Lodos fırtınalarında şehirdeki elektrik direkleri devrildi, vapurlar çalışmadı, uçaklar uçmadı, stadın panoları eğildi, evlerin damları havalandı, minik bir Rum madam şehrin en işlek meydanında, herkesin şaşkın bakışlarını aşarak ve uçmasın diye kadife şapkasını heyecanla üstten başına bastırarak, sıkı sıkı tuttuğu abanoz saplı şemsiyesinin ucunda bir masal kahramanı gibi havalandı. Bir asra yakındır deniz kıyısındaki geniş caddenin iki yanında sıralanan ve dalları eski sarayın bahçesine hüzün gibi sarkan çınarlardan ikisi yola devrildi. Şahbaz'ın bahçesine onu üzecek hiçbir şey olmadı. Şahbaz o fırtınalı günlerde bahçeye çıkmadı. Ama fırtına sonrasında güneş biraz yüzünü gösterdi mi makası eline aldı, duvar dibindeki tek gül fidanını incitmeden budadı. Tam zamanıydı ama gülden çelik almadı. Bu küçücük bahçe, aslında tek gül fidanına bile dardı.

1979 yılının Ocak ayında deli gibi yağmur yağdı. Zemheri fırtınasında ölen asil bir martı, bir gece yarısı, sessizce bahçeye düştü. Yirmi yıl aradan sonra ilk kez o ayın beşinci günü gök gürledikten sonra kar yağdı. Şehir buna çok şaştı. Şahbaz da. Yine vapurlar, uçaklar çalışmadı. Arabalar yollarda kaldı. Minik Rum madam o gün evden dışarı çıkmadı. Kar bahçeyi gafil avladı. Şahbaz köşedeki küçücük sebze bahçesini gübreye örtmek için

karın kalkmasını bekledi. Kar yerini yağmura bırakınca, bahçedeki enginarların diplerini ayıkladı. Kenarlara nohut, bakla ve soğan ekti. Güneşli bir havada da salatalık ve ıspanak... Ayın ikinci haftası lodos gitti, hava poyraza döndü. Soğuklar başladı.

Şahbaz kiraz ağacını o sırada budadı. Güzden açtığı çukura da bir erik fidanı daldırdı.

Bu küçücük bahçede tek horozlu ve beş tavuklu bir kümesi vardı. Tavuklar yumurtlasın diye onlara bol bol kepek, çavdar ve karabuğday verdi.

Üçüncü hafta fırtına vardı. Son haftaysa hava çok soğuktu.

Şahbaz ayandon fırtınasında serçelerin donarak ölmesinden korktu.

2

Şahbaz koridorun ucunda duruyordu. Durduğu yere ışık düşmüyordu. O yüzden adam, kadını, paramparça kadını iki kolunun altından tuttuğunu ve geri geri sürükleyerek koridor boyunca taşıdığını, en dipte bir zamanlar tuvalet olarak kullanılan ve kapısı uzun süredir açılmayan, unutulmuş, gözden uzak, akıldan uzak o metruk hücreye sırtüstü yatırdığını kimsenin görmediğini sandı. Öldüğünü düşündüğü kadını, ıslak saçları, kanlı bacakları, morarmış meme uçları, paramparça ayak tabanları ve yarı aralık gözkapaklarıyla ıslak zemine bıraktı. Eğer o gün öğleden sonra otobüs durağında kalabalıkların arasında sessiz bir tabancadan beynine sıkılan tek kurşunla öldürülmeseydi, ertesi gün seher vakti arkadaşıyla birlikte geri dönüp, cesedi gizlice handan çıkaracak, şehir kıyısındaki boş arsalar-dan birine atacak, eve gidip kahvaltı edecek, oğlanı okula bırakacak ve saat tam dokuzda mesaiye başlayacaktı. Aynı handa... Üç Kapılı Han'da... üçüncü katta...

Şahbaz koridorun ucunda duruyordu. Adamın kadını hücreye koyuşunu, ölüp ölmediğinden emin olmak için nabzını defalarca kontrol edişini, aralık dudaklarından nefes sızıyor mu diye sanki ölüyü, bir ölüyü öpecekmiş gibi üzerine eğilişini, koridorun ucundan, uzakları karanlıkta bile gören deli gözleriyle ve sessizce izledi. Onun kadını orada öylece bırakıp gittiğinden emin olduktan sonra, yere basmayan kanatlı adımlarla hücreye yaklaştı, adamın giderken kilitlemeye bile gerek görmediği demir kapıyı gıcırdamasına aldırmadan usulca itip açtı. Kadın orada... yerde... öldü ölecek... yatıyordu.

Şahbaz, her şeyi bilen her şeyi hisseden o olağanüstü sezgileriyle, kadının henüz ölmediğini anlamıştı. Tıpkı donmuş serçeler gibi, avucuna alıp biraz ovalasa, sıcacık tutsa sanki canlanacaktı. Çok uzaklarda, tarifsiz bir ölme isteğiyle, ölerек tüm yaşadıklarını unutmak, başına gelenlerden ve geleceklerden kurtulmak umuduyla ölmeye çalışıyordu. Şahbaz kadının yanına çömeldi. Kısa, ıslak saçlarını okşadı. Kadın ölümün kıyısında kendinden vazgeçme çabasındaiken, saçına değen bu beklenmedik şefkatin rüzgârıyla irkildi. Ölüm o an şefkate yenildi.

Peki, bir dokunuşuyla ölümü yıldırان Şahbaz kimdi?

Hanın koridorlarında kimseye görünmeden yaşayan kayıp bir çocuk. Öldü sanılıp kuytularda unutilan bir sanık. Bu handa öldürülen ve yine bu handa dirilen bir hayalet. Bu handa yapılanlardan yaşananlardan sorumlu bir pişman. Belki de külliyen bir yalan.

Şahbaz kimdir diye sormayın. Onu tanıyan birini aramayın. Yaşadı mı gerçekten, gördü mü her şeyi, konuştu mu hepsiyle, tümünü yaptı mı bunların, hiç demeyin. Tuhaf bir hikâye demiştim ya size. Bu hikâyenin başkahramanı Şahbaz, kahramanların içinde en tuhaf olanı. Farz edin ki o bir masal kahramanı. Keloğlan'ın peşine düştünüz mü hiç? Binbir gecenin gerçekliğini sorguladı-

Zamanı kaybetmekle başlar her şey. Sonra gerçek kaybolur. Sonra sen kaybolursun... zaman, gerçek ve sen ortadan kalktığınızda kaybolma durumu da ortadan kalkar. Ve her şey yeni baştan başlar. Sesleri duydun mu dün gece? Yukarıya bir kadın getirdiler. Adı Zehra. Sana benziyor. Senin saçların da bir zamanlar uzun muydu? Gözlerin kara? Bileklerin incecek? Senin de abin kayıp mı oldu? Senin de annen delirdi mi? Onu da senin gibi öldü zannedip buraya atarlar, sonra cesedini unuturlar mı dersin? Korkuyor musun?

Anlatıcı Şahbaz, belki gerçek belki doğaüstü bir varlık. 12 Eylül Darbe-si'nin hemen öncesinde, 1979 yılı boyunca bir bodrum katında işkence görmüş bir kadını hayatta tutmaya çalışıyor. *Binbir Gece Masalları*'nı andırıcasına ona hikâyeler anlatıp duruyor. Gelgelelim Mine Söğüt'ün diğer eserlerinde de olduğu gibi, anlatılan masalların ne kadar hayalî ne kadar gerçek, hatta fazla fazla gerçek olduğu pek açık değil.

Mine Söğüt *Şahbaz'ın Harikulade Yılı* 1979'da, okurları bir kez daha gerçek denen korlaşmış alevle temasa davet ederek ülkenin belki de en karanlık döneminden cesurca sayfalar açıyor. Ancak insanın ölçüsüz vahşetini doğanın, varoluşun nimetleriyle yan yana getirerek bu gerçekliğin farklı katmanlarına da dikkat çekiyor. Her şeye karşın yaşamın yanında yer almak için...

#onikieylül #darbe #işkence #masal #ıstırap #yenilenmegücü #nimet
#karamsarlık #direnc

Kapak resmi: Bahadır Baruter

 can

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-5688-1

9 789750 758881